

ontstaat. Zo deed het systeem met dubbele compositie, dat wij in het voorgaande hebben aangeduid met het engelse woord „lattice”, in Frankrijk zijn intrede als „structure” en in Duitsland als „Verband” en kan men deswege in Nederland zowel van „tralie”, als van „structuur” horen spreken. Wij hebben hier een nieuw voorbeeld van hetgeen wij reeds eerder vaststelden, namelijk, dat soms voor een object twee of meer benamingen passend geacht worden en wij willen er thans op wijzen, dat er zich daaronder kunnen bevinden, die toch niet in aanmerking komen en wel omdat zij reeds aan een andersoortig object uit dezelfde theorie zijn toegevoegd.

Bij de algebraïsche vlakke krommen heeft men twee karakteristieke getallen, welke graad en klasse genoemd worden. In de driedimensionale ruimte bezitten de algebraïsche oppervlakken naast de analoga van dit tweetal nog een derde karakteristiek getal, waarvoor dus de namen graad en klasse niet meer beschikbaar zijn en dat met rang wordt aangeduid. Begeven wij ons naar een ruimte met een hogere dimensie, dan hebben de algebraïsche oppervlakken vier karakteristieke getallen en wordt aan graad, klasse en rang nog type toegevoegd. Zo raakt bij het ingewikkelder worden der figuren de voorraad der beschikbare woorden uitgeput, te meer, omdat samenhangend met de vermelde getallen andere geïntroduceerd worden, zoals het geslacht van een vlakke algebraïsche kromme.

Essentieel is in deze en dergelijke gevallen, dat men volkomen vrij is in de wijze, waarop men de ter beschikking staande benamingen wil distribueren. Hierdoor is het zonder meer niet bekend, welk van de karakteristieke getallen van een oppervlak bedoeld wordt, wanneer men van type of rang spreekt en hebben namen als deze nauwelijks meer betekenis dan de letters, die in de formules de door hen aangeduide getallen voorstellen. Van de woorden graad en klasse kan men misschien zeggen, dat zij in de loop der historie meer inhoud hebben verkregen dan zij oorspronkelijk bezaten. Wanneer men echter let op het gebruik er van bij de stralencongruenties, ziet men, dat het zo juist opgemerkte veelszins ook op dit tweetal van toepassing blijft.

Tengevolge van het bestaan van een situatie als getekend zou het even zinvol geweest zijn, wanneer men de karakteristieke getallen niet door het geven van namen, doch door het toekennen van een rangnummer had onderscheiden. Men had dan tevens niet lang behoeven te denken over de letters, waardoor men ze zou voorstellen, doch had zich daarvoor kunnen bedienen van één enkele letter, welke men dan had moeten voorzien van een index, die het rangnummer aangaf. Toch